

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.862 van 4 juli 2002
in de zaak A. 104.177/VII-23.666**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat A. VAN DE VELDE,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Paardenstraatje 35

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 2 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 maart 2001 waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 april 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 13 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat G. COOLSAET, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 14 januari 1997 en verklaart zich vluchteling op 18 februari 1997.

1.2. Op 17 maart 1997 wordt zijn asielaanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 13 juli 1998 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.4. Op 1 april 1999 beslist de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dat het beroep van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond is.

1.5. Op 7 juni 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 juni 1999.

1.6. Op 5 juli 1999 dient verzoeker bij de burgemeester van de gemeente H. een aanvraag tot voorlopig verblijf in op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt bij beslissing van 27 december 2000 onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 105.633 van 18 april 2002 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 2 februari 2001 dient verzoeker bij de burgemeester van de gemeente H. opnieuw een aanvraag in tot voorlopig verblijf om humanitaire redenen op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 21 maart 2001 verklaart de

Minister van Binnenlandse Zaken het verzoek onontvankelijk. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Redenen:

De redenen die werden aangehaald waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

Het feit dat betrokkenen een trajectovereenkomst met de VDAB hebben ondertekend, een cursus Nederlands en een VDAB-opleiding hebben gevolgd, mijnheer XXX werkt bij de NV R., mevrouw XXX vrijwilligerswerk verricht bij de VZW E., zij schoollopende kinderen hebben, reeds verschillende contacten gelegd hebben met Belgen en hun vrienden, een steuncomité door de school werd opgericht en kennissen hun lof en steun betuigen, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9.3 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten, wat het geval is aangezien de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen hen de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft geweigerd. De duur van de procedure (namelijk twee jaren en twee maanden) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Bovendien verblijven de betrokkenen illegaal in België sinds 15/07/1999 nadat ze een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de arbeidsvergunning toegekend aan mijnheer XXX van tijdelijke aard is en 'alle geldigheid verliest zodra inzake de aanvraag tot regularisatie een beslissing wordt genomen'. Op 27/12/2000 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een eerste aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9.3 van de wet van 15/12/1980 verworpen en kennisgegeven op 04/01/2001.”.

Dit is de bestreden beslissing.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Bespreking

In een eerste middel stelt verzoeker dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is aangezien de Minister van Binnenlandse Zaken ambtshalve asielzoekers regulariseert die meer dan 4 jaar in het land verblijven en tevens omdat de personen die een regularisatieaanvraag hebben ingediend op basis van de Wet van 20 december 1999 wel op het Belgisch grondgebied mogen blijven. Verzoeker en zijn gezin verblijven in België sedert meer dan 4 jaar en komen in aanmerking voor een regularisatie.

Er dient gesteld te worden dat de wet van 22 december 1999 een wet is die enkel een welbepaalde groep van vreemdelingen betreft, nl. vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die daarnaast aan één van de criteria van artikel 2, tweede lid, van deze wet voldoen. Tevens moest een uitdrukkelijke aanvraag ingediend worden. Deze wet betreft een eenmalige regularisatie-operatie en geen permanent regularisatieproces. Er kan dus in geen geval aanvaard worden dat ten opzichte van verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden zou zijn, nu hij binnen de daarvoor voorziene termijn geen aanvraag op basis van deze wet heeft ingediend en zich dus niet in de voorwaarden bevindt om een beroep te doen op deze wet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich vluchteling heeft verklaard op 18 februari 1997, zijn asielaanvraag werd onvankelijk maar ongegrond verklaard door

de Vaste Beroepscommissie op 1 april 1999. Op 15 juni 1999 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, vanaf die datum was verzoeker illegaal in het land.

Het middel is ongegrond.";

2.1.2. Overwegende dat de asielpcedure in minder dan drie jaar was beëindigd; dat verzoeker het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten negeerde, waardoor hij illegaal in het Rijk verbleef; dat zijn toestand dan ook niet te vergelijken is met die van asielzoekers die meer dan vier jaar op een eindbeslissing hebben moeten wachten; dat de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk een eenmalige regularisatie-operatie betreft en geen permanent regularisatieproces; dat het verzoeker vrijstond binnen de voorziene termijn een aanvraag tot regularisatie in te dienen om geregulariseerd te kunnen worden op basis van deze wet; dat aangezien verzoeker dit zelf heeft nagelaten, hij bezwaarlijk kan volhouden dat de Minister van Binnenlandse Zaken het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Bespreking

In zijn tweede middel stelt verzoeker dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is aangezien verzoeker een groot nadeel berokkend wordt en er voor het Rijk geen nadeel is aan het verblijf van verzoeker aangezien hij tewerkgesteld is.

Het komt de Raad van State met toe de opportuniteit te beoordelen of zich op dat punt in de plaats te stellen van de bevoegde overheid. Het komt de Raad van State enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken tot de onontvankelijkheid van de aanvraag heeft besloten omdat de redenen die door verzoeker werden aangehaald waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. "Het feit dat verzoeker en zijn echtgenote een trajectovereenkomst hebben met de VDAB, een cursus Nederlands en een opleiding hebben gevolgd, verzoeker tewerkgesteld is en zijn vrouw vrijwilligerswerk verricht, zij schoollopende kinderen hebben, reeds verschillende contacten hebben gelegd met Belgen, een steuncomité opgericht werd door de school en kennissen hun lof en steun betuigen is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9.3 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou moeten verlaten, wat het geval is aangezien de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen hen de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft geweigerd. De duur van de procedure, namelijk twee jaren en twee maanden, was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Bovendien verblijven verzoeker en zijn gezin illegaal in België sinds 15 juli 1999 nadat ze een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Op 27 december werd aan verzoeker een eerste aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 verworpen en ter kennisgegeven op 4 januari 2001."

Hieruit blijkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken op redelijke wijze de aanvraag niet ontvankelijk heeft verklaard.

Het middel is ongegrond.”;

2.2.2. Overwegende dat het proportionaliteitsbeginsel een vorm van het redelijkheidsbeginsel uitmaakt, wat hier inhoudt dat de Raad van State het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker er door ondergaat; dat verzoeker diende te weten dat zijn verblijf in België tijdens de asielprocedure steeds een precair verblijf was; dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 juni 1999 en aldus langer in België verbleef dan gerechtigd; dat het feit dat verzoeker op dit ogenblik tewerkgesteld is en geen aanspraken maakt op tegemoetkomingen van de Staat niet uitsluit dat verzoeker in de toekomst aanspraken zou maken op tegemoetkomingen; dat de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen door het bestuur slechts in aanmerking konden worden genomen, wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval was; dat ter zake de disproportionaliteit niet is aangetoond; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1.

Overwegende dat verzoeker een derde middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Willekeurige & verkeerde motivering van de Minister.

De Minister heeft (geeft) geen duidelijke en eenduidige omschrijving van het begrip “humanitaire reden”. Uit de talloze dossiers blijkt dat bv. een gebrek aan tewerkstelling voldoende reden is om over te gaan tot weigering. Een identieke argumentering wordt eveneens gebruikt voor het gebrek aan kennis van de Nederlandse taal, gebrek aan integratie, etc.

Verzoekers voldoen aan al deze argumenten, maar worden toch geweigerd. Op welke gronden?

- De asielaanvraag van verzoekers werd definitief verworpen. Dit kan geen argument zijn om een verblijf om humanitaire reden te verwerpen. Het ene heeft niets met het andere te maken en beide procedures staan volledig los van elkaar. Op deze gronden kan een weigering voor verblijf in toepassing van art. 9, 3 Vreemdelingenwet dan ook niet rechtsgeldig worden gemotiveerd.

- Verzoekers zouden de aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen doen via de normale procedure, te weten diplomatieke of consulaire post. Verzoekers baseerden zich op art. 9, 3 Vreemdelingenwet. Zulk een aanvraag dient niet te gebeuren via de diplomatieke of consulaire post, maar via de burgemeester van de woonplaats van verzoekers. De buitengewone omstandigheden welke verzoekers hiervoor aanhaalden waren overduidelijk en overtuigend. Werkzaamheden van ouders en schoolplicht van de kinderen. Bovendien is dit argument, zoals aangehaald in de bestreden beslissing abstractie makende van alle feitelijke buitengewone omstandigheden, niet alleen hypocriet maar vooral niet gemotiveerd.

Bij wijze van conclusie moeten verzoekers vaststellen dat zij voldeden aan alle in het verleden aangehaalde weigeringsgronden, dat zij bovendien uitvoerig en in feite aangaven welke de buitengewone omstandigheden waren waarop zij zich baseerden, en dat de Minister zich beperkt tot het creëren van nieuwe weigeringsgronden zonder deze te motiveren en zonder op gemotiveerde wijze de aangehaalde buitengewone omstandigheden te weerleggen.

De beslissing is dan ook niet naar recht gemotiveerd en schendt door het invoeren van willekeurige criteria het vertrouwensbeginsel.”;

2.3.2. Overwegende dat artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) als algemene regel bepaalt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat in buitengewone omstandigheden het hem evenwel wordt toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België; dat hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd; dat deze buitengewone omstandigheden niet mogen verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de Minister van Binnenlandse Zaken bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden die verzoeker verhinderen de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in het land van herkomst, beschikt over een discretionaire bevoegdheid; dat in zoverre de verzoekende partij wil aantonen dat de Minister van Binnenlandse Zaken de feitelijke gegevens van de zaak verkeerd zou hebben beoordeeld, moet worden in herinnering gebracht dat de appreciatie van de feitelijke gegevens in de eerste plaats zaak is van de overheid; dat het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van die feitelijke gegevens in de plaats te stellen van die overheid; dat de Raad van State, belast met de wettigheidscontrole, moet nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en of zij daarbij de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden; dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag heeft ingeroepen, namelijk het feit dat verzoeker een trajectovereenkomst met de VDAB heeft ondertekend, een cursus Nederlands en een VDAB-opleiding heeft gevolgd, hij bij de NV R. werkt, zijn vrouw vrijwilligerswerk verricht bij de VZW E., hij schoollopende kinderen heeft, hij reeds verschillende contacten heeft gelegd met Belgen en zijn vrienden, er een steuncomité door de school werd opgericht en kennissen hem lof en steun betuigen door de Minister van Binnenlandse Zaken niet als zulke buitengewone omstandigheden werden aangenomen; dat deze appreciatie niet kennelijk onredelijk en willekeurig is; dat de beslissing gesteund op die redenen afdoende is gemotiveerd; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker een vierde middel als volgt adstrueert :

“Rechten van de kinderen

Door de bestreden beslissing miskent de Minister het Ve(r)drag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind (B.S. 17 januari 1992).

Ingevolge art. 9 van voormeld verdrag kunnen ouders en kinderen niet tegen hun wil van elkaar worden gescheiden. Art. 28 van hetzelfde verdrag voorziet dat de ratificerende staten, waaronder België, garanderen dat de op hun grondgebied verblijvende kinderen onderwijs wordt verstrekt. Art. 6 erkent een recht op ontwikkeling en ingevolge art. 4 heeft België zich geëngageerd om alle economische, sociale en culturele rechten in de meest ruime zin ter beschikking te stellen.

Beide kinderen zijn volledig geïntegreerd in hun school en behalen bovendien zeer goede resultaten. Zij worden zelfs door alle leerkrachten en de directie geloofd. De oudste dochter moet nog 2 jaar doen om haar humaniora te voleindigen, de jongste dochter nog 4 jaar.

Beide kinderen nu terug sturen naar XXX maakt voor hen een einde aan hun studies en hun toekomst, en zou bovendien in strijd zijn met de hiervoor aangehaalde principes, vervat in het Verdrag inzake de rechten van het kind.”;

2.4.2. Overwegende dat verzoeker zich uit eigen beweging naar België heeft begeven om er een asielaanvraag in te dienen; dat hij diende te weten dat hij tijdens het onderzoek naar deze asielaanvraag slechts beschikte over een zeer preciaire verblijfstitel; dat verzoekers asielaanvraag zowel door de Vaste Beroepscommissie als door de Raad van State definitief werd verworpen; dat verzoeker desondanks verkoos om gedurende meerdere jaren zijn verblijf in België op illegale wijze te verlengen; dat mede gelet op de bespreking van het derde middel de Minister van Binnenlandse Zaken op niet kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden doet gelden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet volgens de "normale" procedure, namelijk via de bevoegde diplomatieke of consulaire post, kon indienen; dat het nadeel dat aan verzoekers kinderen berokkend wordt, dan ook niet het gevolg is van het tussenkomen van de bestreden beslissing; dat het vierde middel niet dienstig kan worden aangevoerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juli tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.